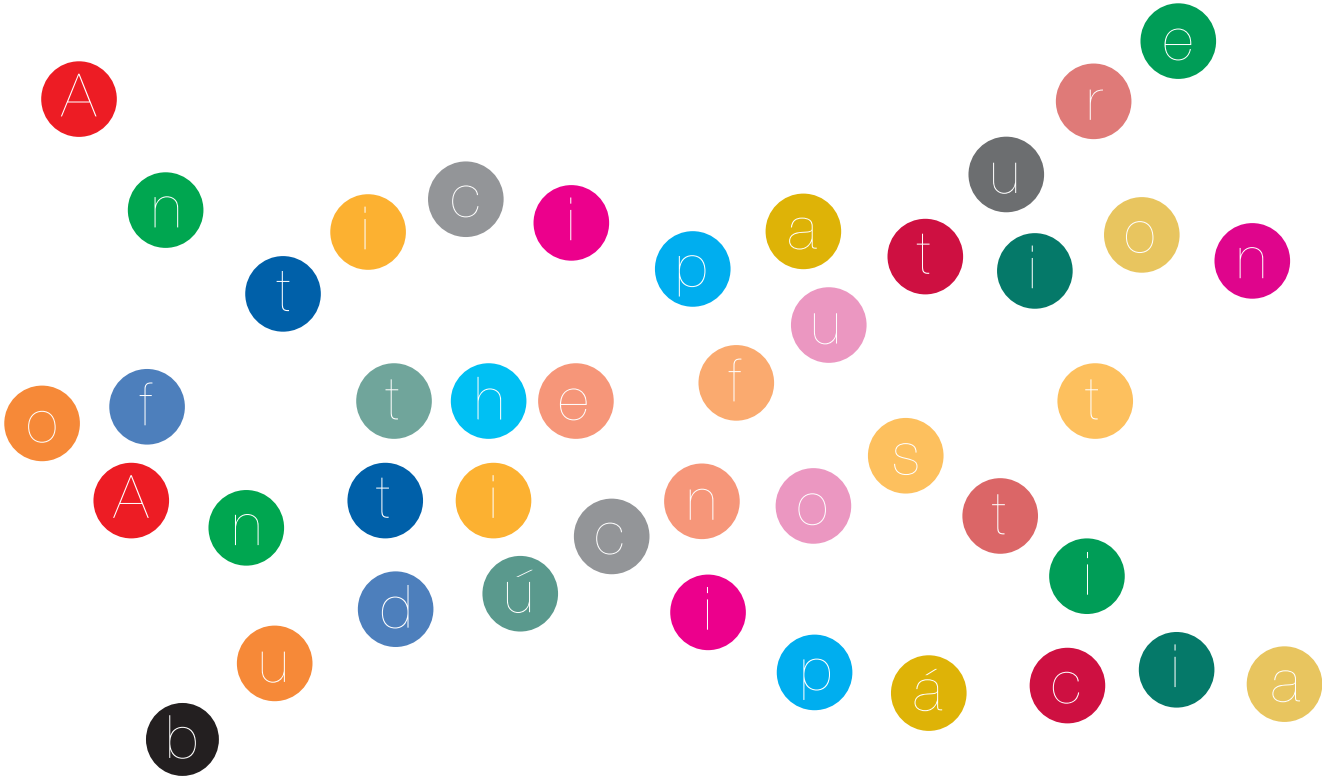
Anticipation of our future
Anticipácia našej budúcnosti

Anticipation of our future | Anticipácia našej budúcnosti

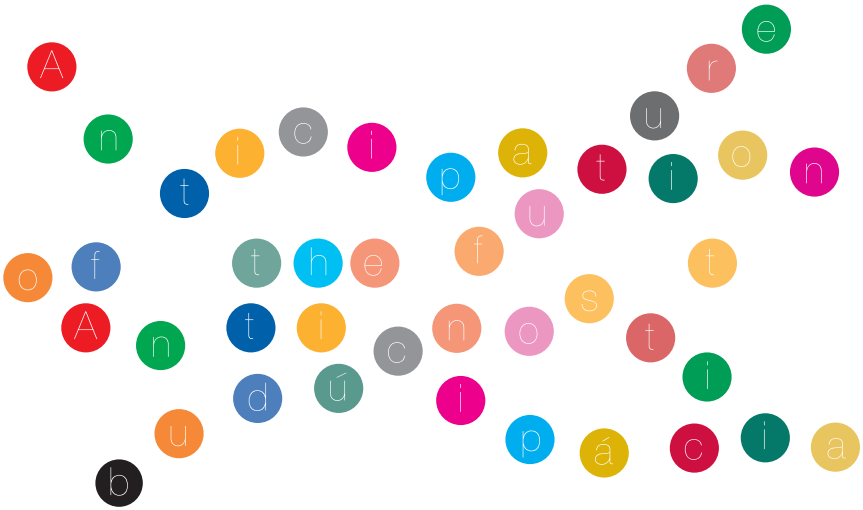

5th creative symposium of art and literature
Curator: PhDr. Ľuboslav Moza

The first Oppening on October 15, 2010 at the Rotunda exhibition areas, Na Slavíne 1 street in Bratislava

V. tvorivé sympózium výtvarného umenia a literatúry
Kurátor: PhDr. Ľuboslav Moza

Prvá vernisáž dňa 15. októbra 2010 vo výstavných priestoroch Rotundy, ul. Na Slavíne 1, v Bratislave

MINISTERSTVO KULTÚRY A CESTOVNÉHO RUCHU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Prominens

FVU

Vývoj ľudstva sa stále zrýchľuje. Každým dňom narastá počet informácií. Kultúra mnohokrát v histórii vedela naznačiť budúcnosť.....
Zámerom tohto projektu je prvýkrát v našej histórii programovo osloviť našu kultúru na vytvorenie diel, v ktorých umelci vytvoria originálne umelecké diela avizujúce blízku alebo ďalekú budúcnosť. Dokázať, že kultúra vie ochrániť ľudskú neistotu.....
Tento rozsiahly, originálny a novopostavený projekt sympózia nadväzuje v kontinuite na predchádzajúce sympóziá, ktoré úspešne spoločnosť Artem pripravila. Je objavný a potrebný. V zásadných prístupoch nový. Otázkami budúcnosti, v takomto rozsahu sa doposiaľ naša kultúra cielene nezaoberala. Čo bude o desaťročia, či stáročia? Posolstvá umenia sú skôr významové, pocitové. Treba ich otvoriť a vedieť čítať.....

Development of mankind is getting faster. Each day, amount of information grows. Many times in the history, culture has outlined the future.....
Intention of this project is to address our artists to create original works informing near or distant future, for the first time in our history. To prove that the culture can protect human doubts.....
This large, original and new project builds in continuity upon previous symposia, which have been successfully organized by the Artem association. It is heuristic, necessary and new in its principal approach. Our culture has not yet dealt with questions of the future in such extent. What can we expect in the following decades or centuries? Messages of art are semantic and emotional. They should be disclosed and read.....

Ľuboslav Moza

S

Vladimír
STOCES
Švédsko

Anticipation
of our future

ANJEL LÁSKY
bronz, v-13 cm, 2010

B

Ivan
BUKOVSKÝ
Česká republika

Anticipácia
našej budúcnosti

SAMOTÁR
olej, 28,5 x 42 cm, 2005

T

Alexander TRIFONOV

Rusko

Anticipation of our future

OKNO DO BUDÚCNOSTI

olej, akryl, 130 x 100 cm, 2010

P

Miloš PREKOP

Anticipácia našej budúcnosti

MADONA S DIEŤAŤOM, 2010
akryl a kombin. technika, 130 x 40 cm

SVÄTÝ BUDÚCNOSTI
- ČAKANIE NA MESIÁŠA, 2010
akryl a kombin. technika, 185 x 60 cm

MODLIACI SA SVÄTÝ FRANTIŠEK II., 2010
akryl a kombin. technika, 130 x 40 cm

K

Lívia
KLASOVÁ

Anticipation
of our future

PREDZVESŤ I., II., III.
(triptych), 2010
kombin. technika, á 31 x 62 cm

S

Kamil
SCHWARZ
Nemecko

Anticipácia
našej budúcnosti

KAŽDÝ SME NEJAKÍ
kombin. technika
35 x 45 cm, 2010

H

Pavol
HAMMEL

Anticipation
of our future

OKNO DO BUDÚCNOSTI
olej, 100 x 100 cm, 2010

Č

Lucia
ČERNEKOVÁ

Anticipácia
našej budúcnosti

OWN TEETH ERA
komb. tech., 60 x 70 cm, 2010

K

Lukáš
KUBALA

Anticipation
of our future

FUCK DRUGS
air brush, 60 x 60 cm, 2010

M

Michal MRÁZ

Anticipácia našej budúcnosti

NÁDEJ
olej, 140 x140 cm, 2010

N

Jozefina
NERELL
Švédsko

THE END?, monotyp, 2010

A

Andrea
ANDRÁŠOVÁ

Anticipácia
našej budúcnosti

Tí, ktorí zostali
olej, 120 x 80 cm, 2010

K

Tibor KAVECKÝ

Anticipation of our future

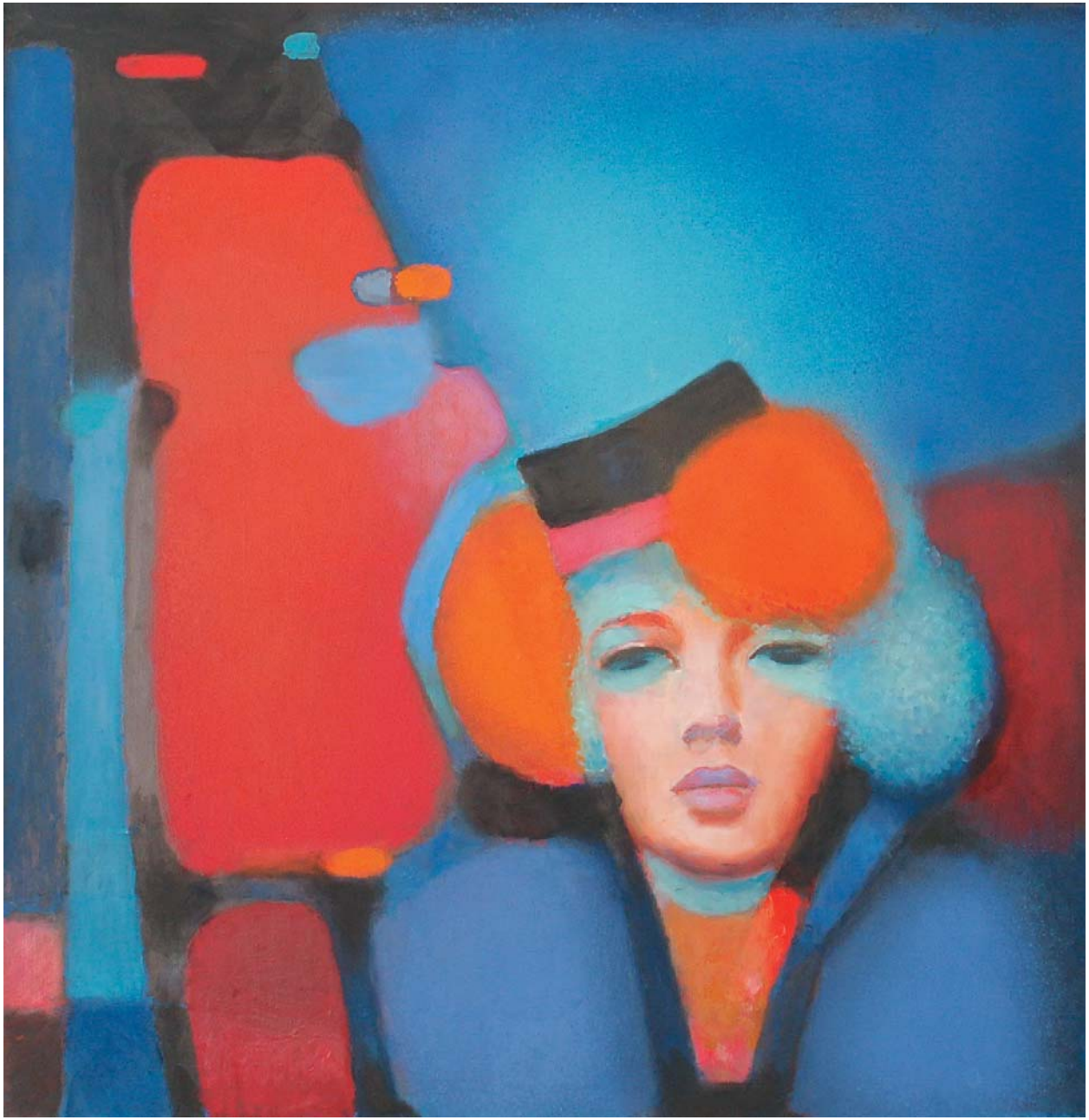

JESEŇ
olej, 75 x 74 cm, 2010

E

Zoltán
NAGY
ENZOE

Anticipácia
našej budúcnosti

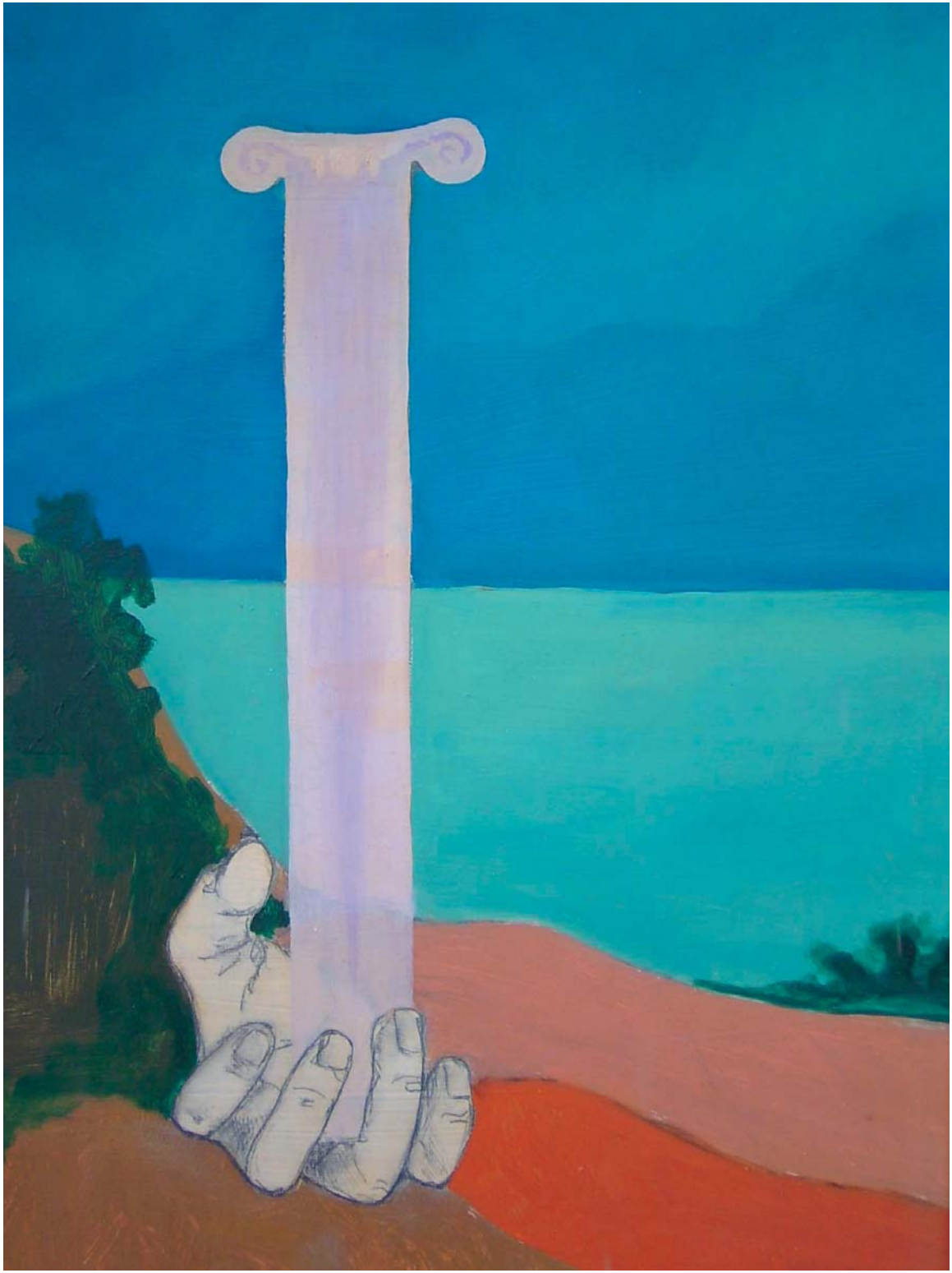

VZKRIESENIE
olej, 60 x 30 cm, 2009

TALIANSKO

Pucci Moira

Galassini Lara LARIX

Labbra Paolo

Segura Pilar

Mikeli Okiana

Ricciutelli Anna

Anticipation of our future

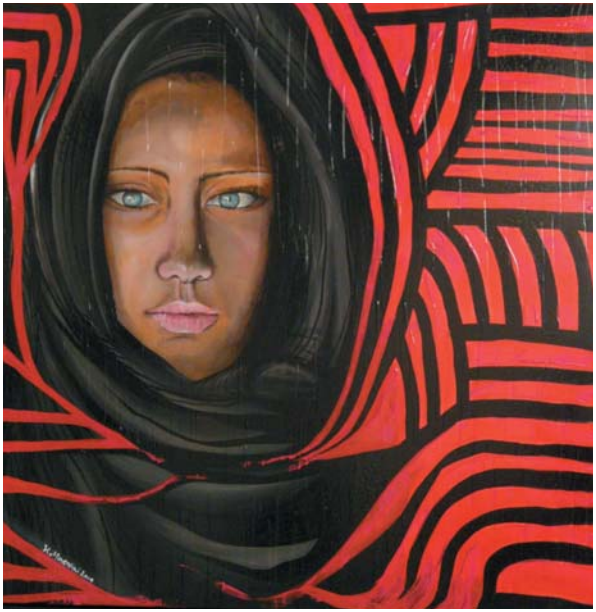

Minervini Gaetana

Zaccari Marco

Raffo Sergio

Spoletini Claudio

Fontani Simonetta

D

Irena
ĎURIČOVÁ

Kde je budúcnosť

Mäkké svetlo a pulzujúca bolesť hlavy sú prvé zázraky, ktoré som schopný vnímať hneď ako otvorím oči. Hneď prichádzam k záveru, že tá nechutná žlč sa čoskoro objaví. Nevytúžená a nechcená a pritom ju stále cítim na jazyku. Sliny sa valia okolo mojich zubov a ja som príliš vystrašený ich prehltnúť, alebo sa o to aspoň pokúsiť. Veľmi dobre viem, že pravdepodobne budem slintať celou cestou ku Kalvárii v kúpeľni. Dôkazy neklamú. Ani sám netuším ako, ale zrazu už láskyplne objímam to, čo bola kedysi biela záchodová misa. Držím sa tej špinavej krásky o dušu spasenú.

Počkať! Včerajšok? Niečo tu nesedí, ale nemôžem sa sústrediť. Bez ohľadu na to, ako veľmi by som chcel prestať vracať, môj žalúdok si robí svoje.

Hneď ako som hotový so spoveďou môjho vnútorného ja, civím do špinavého zrkadla a uvedomím si, čo sa stalo, čo nesedelo. Nemôžem tomu uveriť. Nemám na mysli ten strašný odraz, čo na mňa hľadí. I keď to, čo vidím má veru ďaleko od ideálu mužskej krásy... Kedysi som nenávidel tú bezvýznamnú tvár, čo na mňa zíza zo zrkadla ako nejaká prekliata zlatá rybka. To je ono. Moja odrazová tvár je zlatá rybka a zrkadlo je jej akvárium, všetko ostatné je iba voda. Spolu v sebe skrývajú spomienky, chyby aj zlyhania, skrývajú minulosť. Rybka hovorí jazykom, ktorému rozumiem len a len ja. Je to tak jednoduché.

Zažmurkám a nadýchnem sa. Moja odrazová rybka spraví to isté. Môj žalúdok tancuje vášnivé tango, pravé tango argentino. Raz, dva, tri a otočka! Tá bola zrejme dosť na to, aby som znovu zvracal, ale úprimne, to nie je to, čo ma trápi. Moje srdce stále bije a moje telo sa stále zmieta. Toto sa nemalo stať.

Zabijem ju!

Aká radostná myšlienka hneď zrána, viem. „Mám hlad“ by lepšie zapadlo do predstavy o prvej skutočnej mysliacej myšlienka dňa. Avšak niet inej možnosti. Oklamala ma. Sľúbila mi to. Klamala. Povedala mi, že zomriem. Včera! Čo mám teraz robiť? Stále som tu. V tejto kúpeľni, v tomto byte, v tomto živote... Môžem pokračovať ďalej. Človek, na ktorého si už nespomínam, mi raz povedal, že Sartre (áno, on.) žil celý svoj depresívny existenciálny život po hoteloch. Ten človek tvrdil, že pohŕdal vtedajšou spoločnosťou a jej hodnotami natoľko, aby si nekúpil svoj vlastný byt. Ja nie som Sartre. Neberte to zle, myslím, že som tiež dosť filozofický (bláznivý), no ja mám byt.

Späť do hrdzavej kúpeľne. Naozaj zabijem tú klamárku. Pomaly, šikovne, sadisticky, sofistikovane, zmyselne, sebecky, sarkasticky a s chorým úsmevom súcitu na perách. Dočká sa svojho konca, čoskoro. Povedala mi, že zomriem a ja som jej uveril. Naivný starý blázon! Stretol som ju na ulici pred dvoma dlhými dňami. Bolo to rýchla. Schmatla mi tú prekliatu ruku, zadívala sa na mňa tým čudným pohľadom a „zomrieš“ jej vyletelo z tých klamárskych úst. Dokonca ma obdarila dátumom. Včerajším. Včera som mal zomrieť. Celý deň som na ten osudový moment trpezlivo čakal. Nikdy však neprišiel, nič sa nestalo. Rozhodol som sa opiť, stále dúfajúc, že sa niečo stane, kým budem mimo. Hocičo. Nič, nič sa nestalo, len som sa zobudil.

Oklamala ma a to bolí. Kto vlastne bola? Veštkyňa, médium, vedma, jasnovidka, prorok... Nie, ona nebola nič z toho, bola to len obyčajná klamárka. Nemám potuchy prečo som naletel jej ilúzii úprimnosti. Nebola tým, čo si človek predstaví, keď ide o ľudí, čo sa tvária, že vidia budúcnosť. Bola dokonalým splnením predstavy o správnom oblečení v nejakej obrovskej firme. Očakával by som amulety, šatky a sandále, ale toto veru nie! A klamala.

Bolí to, vedieť, že ste prepásli svoju šancu. Bolí to. No teraz už na tom nemôžem nič zmeniť a radšej sa pôjdem okúpať. Áno, to spravím. Dám si krásny relaxačný kúpeľ s penovými bublinkami a inými zbytočnými doplnkami, ako napríklad telo.

Vleziem do vane, stále oblečený, pustím vodu a hodím si do úst tri tabletky vália, čo som minule ukradol v nemocnici. Užijem si tento kúpeľ a v duchu budem plánovať jej koniec, budem uvažovať o všetkým možných ukončeniach jej existencie. Dokonca jej venujem aj víziu môjho vlastného pohrebu. Predstavil som si perfektný pohreb. Veď viete, zelená tráva, smutné tváre, autentické vzlyky, čierne oblečenie, zašlé náhrobky a ostatné nutné rekvizity, ktoré potrebujete na to, aby ste mohli šupnúť mŕtve telo pod zem, vhodným spôsobom. Nechcem vyzerať zatrpknuto ani vulgárne, ale... áno, vždy je tam nejaké „ale“. Je to len mŕtvola! Žiadne haldy kvetín neoslobodia mŕtveho z útrob smrti, bez ohľadu na to, ako príjemne ich vôňa pôsobí na publikum. Zúčastnil by som sa na jej pohrebe. Zúčastním sa. Som zvedavý na tie kvetiny.

Aký krásny relaxačný kúpeľ... Cítim sa ako ryba vo vode. Ja vlastne som ryba, presnejšie zlatá rybka. Ryba by mala plávať pod vodou, nie? Tak ponorím tú moju boľavú hlavu pod hladinu, aby som už nič necítil. Konečne už nič necítim. Konečne je zo mňa rybka a všade na vôkol je len voda. Všetko ostatné je len voda.

Kde bolo, tam bolo, v jednej starej hrdzavej kúpeľni, utopila sa zlatá rybka vo vani. Nezáleží na špekuláciách o dátume. Tak veľmi sa mýlil a pritom to všetko bolo až príliš jednoduché. Budúcnosť je jednoduchá. Len si tam tak čaká.

K
Remi
KLOOS

2063

Písal sa rok 2063. Chudobní slovenskí maliari sa rozhodli, že si zorganizujú maliarske sympózium v ďalekom Chorvátsku. A to aj napriek tomu, že boli ešte väčší chudáci ako ich kolegovia v roku 2010, ktorí si vtedy mysleli, že horšie to už byť nemôže.

Takéto maliarske sympózium(zahŕňajúce náklady na dopravu, ubytovanie a stravu) však bolo nad ich možnosti. Lepšie povedané nemožnosti. Preto jedného z nich, Mojmíra, napadlo, že sa listom obráti na Chorvátsku šachovú federáciu s prosbou o príspevok na usporiadanie tohto sympózia. Rozhodol sa tak urobiť preto, lebo Chorvátsko bolo, na rozdiel od Slovenska, bohatou a prosperujúcou krajinou, ktorá (ak bolo treba), často posielala na Slovensko šatstvo, potraviny a aj finančné prostriedky. (Chudobní Slováci sa vždy vedeli potešiť z tričiek s nápisom Croatia!)

Slovensko bolo v roku 2063 krajinou v pomerne zúboženom stave, krajinou, v ktorej sa nedalo už nič ukradnúť, nič sprivatizovať a ani nič predať, pretože už všetko, vrátane chodníkov, patrilo zahraničným firmám. Po desaťročiach striedania vlád pravice i ľavice, či už stredopravých alebo stredoľavých, sa táto krajina ocitla v takom stave, že samotný predseda vlády musel mať aj druhé zamestnanie (trhal lístky v kine), aby si prilepšil. Neustále pritom opakoval, že ľudia na Slovensku potrebujú jednoducho viac práce, hoci ľudia mali často aj päť-šesť zamestnaní, aby ako tak vyžili. Napríklad kubík plynu stál neuveriteľných 563 Eur, preto pustiť si plyn bolo v tejto krajine sviatkom.

Chorvátska šachová federácia, ako veľmi bohatá organizácia, žiadosti vyhovela a veľkoryso uhradila všetky náklady. Všetko by sa zdalo byť ideálne, keby Mojmír nebol vo svojej žiadosti trochu zaklamal, lebo označil maliarov za šachistov a žiadal financie na šachové sústredenie. Mojmír však nebol včerajší, preto všetko zorganizoval tak, aby to pri návšteve chorvátskej delegácie zo šachovej federácie vyzeralo ako sústredenie. Na stoloch boli rozložené šachovnice, na ktorých rozohral rôzne varianty šachových otvorení. Maliari, ktorí sa po celý čas sympózia venovali maľovaniu, boli Mojmírom inštruovaní, čo majú hrať a vravieť.

„Už idú," ozvalo sa z úst jedného zo slovenských maliarov, ktorý bol na postriežke v korune olivového stromu.

„Rýchlo ukryť plátna a hajde k šachovniciam!" zavelil Mojmír.

Pred apartmánovým komplexom blízko mora zaparkoval veľký čierny Mercedes, aký slovenskí maliari-šachisti v živote ešte nevideli.

„To je Mercedes 700 HR, špeciálna edícia, čo vyrába Mercedes pre Chorvátsko!" povedal jeden slovenský maliar, ktorý bol znalcom a videl tento model v časopise, čo vypadol z auta jednému rakúskemu turistovi.

Z auta vystúpili štyria usmiati postarší Chorváti a veselo pozdravili: „Dobar dan, prijatelji iz Slovačke! Jako jako nam je drago što vas vidimo!"

„Tako i nam je jako drago i dobar dan," odvetil Mojmír slušnou Chorvátčinou. (Mojmír bol znalec i neslušnej chorvátčiny, ale asi ťažko by ich oslovil: „Dobar dan, jeboti!" Nemal k tomu vôbec žiadny dôvod.)

Chorváti si to namierili rovno k šachovniciam, kde maliari imitovali šachistov.

„Kake interesantne pozicije," povedal jeden z chorvátov.

„Ovo je Rétigo igra," povedal ďalší z nich a spýtal sa jedného zo „šachistov", či rád hrá Rétiho hru.

„Znate, Réti je bio iz Slovačke!" povedal na to Mojmír. Chorváti si po chvíli sadli k veľkému stolu, kde mali pripravené skromné pohostenie, pozostávajúce z prineseného alkoholu domácej výroby a domácich klobás. Sedeli za stolom s Mojmírom, ktorý im veľmi ďakoval za možnosť usporiadať „šachové sústredenie" v Chorvátsku. Chorváti povedali, že rado sa stalo a uisťovali sa o tom, či sa slovenským šachistom páči v Chorvátsku.

Maliari-šachisti pomaly dohrávali partie a odchádzali po dvojiciach od stolov. Vraveli potom dohodnuté a Mojmírom naordinované vety.

„Prehral som preto, lebo na dámskom krídle som si myslel, že to udržím a nedalo sa!" povedal jeden z nich.

„Pekná koncovka. Ak by sme nevymenili tých jazdcov, mohlo to byť ešte o čosi zaujímavejšie," ozvalo sa z ďalšej dvojice.

„Ten Fisherov variant Sicílskej obrany hrať už nikdy nebudem," riekol ďalší.

Maliari-šachisti sa jeden po druhom vytratili od šachovníc, až na jednu z dvojíc.

Za šachovnicou sedeli Eugen s Ernestom a pokračovali v hre. Mojmír začal byť nervózny, aby práve títo dvaja neprezradili, že šachy hrať veľmi nevedia.

„Oni tamo još igraju," povedal jeden z Chorvátov.

„A sme v prdeli," povedal si Mojmír.

„Teraz to praskne!" obával sa v duchu.

Chorváti sa razom ocitli pri šachovnici a sledovali hru. Partia bola teda rozohraná „parádne". Eugen hral ešte ako tak, ale Ernest hotová katastrofa! Chorváti, všetci veľmajstri v šachu, krútili hlavou. A keď zbrklý Ernest potiahol vežou na políčko, kde mu ju Eugen jednoducho vzal strelcom bez akejkoľvek kompenzácie, nechápali. Vtedy jeden z nich zbadal pri stene opretý Ernestov obraz, ledabolo ukrytý za kríčkom.

„A što je to?" spýtal sa jeden z chorvátov.

„Moja slika," previnilo priznal Ernest, že je to jeho obraz.

„A už je to teda úplne v prdeli!!!" pomyslel si Mojmír.

Chorvát podišiel k obrazu, vzal ho do ruky a ukázal ho ostatným kolegom.

„To ste radili vi?" pýtali sa Ernesta, či to maľoval.

„Da," prikývol Ernest.

„Ljepa, prekrasna!" povedal Chorvát a dodal:

„Bolje bi je bilo, kad bi ste samo slikali!"

(Lepšie by bolo, keby ste len maľovali.)

Chorváti sa veľmi dlho nezdržali. Rozlúčili sa, nasadli do Mercedesu 700HR a odfičali.

Sympózium potom ďalej prebiehalo bez problémov a bez ďalšej kontroly. Posledný večer rozjarení účastníci vraveli, že takýto pobyt ešte nezažili, a že by bolo dobré prísť aj o rok.

Ďakovali Mojmírovi, že to celé zabezpečil a prosili ho, nech niečo vymyslí aj budúci rok. Mojmír im povedal, že budúci rok už o podporu chorvátskych šachistov žiadať nemôžu.

„Mal by som však jeden nápad, ale nebude to jednoduché. Chorvátske združenie Bungee Jampingu..."

L

Jozef LEIKERT

výber z básnickej zbierky Posolený sneh

S tečúcou vodou
pod jazykom
hľadáme zajtrajšie ráno.

Všetko je tak,
ako nemá byť.

Stromy vráskavejú
a ľudia slepnú.

* * *

Dýcham dážď,
tmu
a kamene.

Ešte aj cukor horkne
v prstoch
a voda zamŕza vo vrecku.

Celý rok je čudne presolený.

Najskôr si ho zapamätám
tvárou otočenou k stene.

* * *

Voda onemela
a ruky zožihľaveli.

Iba mráz čmára
po tvári
dotrhané sedmokrásky.

A ja pribíjam
dolu hlavou
bezruké svetlo.

* * *

Prázdne nebesá
spadli do roztvoreného
klavíra.

Klávesy
ako železničné podvaly
a koľajnice bez kolies.

Na jednej strune vyzivuje
rozladený život.

NEPOKOJ

Príď skôr,
ako ťa vyslovím.

Budem ťa čakať
na pokraji teba
a mňa.

Len tak,
v rozopnutom kabáte
a s horkosťou v ústach.

Ak neprídeš,
ubije ma vlastný nepokoj.

PREZIMOVANIE

Budeme stáť celkom naboso
a pomaly
vyrušovať vzduch.

Možno sa zachveje
noc.
Aj mesiac zbledne
pred vdýchnutím tvojho tela.

Nič nebude medzi nami,
len vôňa hmly
a padajúce hviezdy.

Prezimujeme takto do rána.

ŠEPOT

Znovu myslíme
na zomieranie,
na ten hlučný šepot stromov.

Nohy dvíhame
čo najviac k nebu

a nevieme zastať.

Akoby sme sa báli,
že nám nad hlavou
vyrastú odstrihnuté zvony.

LET

Narodili sme sa
pre smrť,

pre ten krásny let
listov.

Aj korene majú
krídla,

ako človek okovy,
aby načisto nezmúdrel.

ODPUSTENIE

Ako dotieravé muchy
prelietavate z leta
do leta.

Plahočíte sa
a neviete zastať.

Život je aj tak prikrátky
na jedno odpustenie.

POSOLENÝ SNEH

Z očí ti padá
vlaňajší prach,
vŕzga pod nohami
ako čerstvo posolený sneh.

Aj tak je ho málo na vrásky,
na tie vychodené chodníčky.

Hore korytom sa ťažko brodí.

HORA

Stromy odjakživa
podopierajú nebo.
To vysoké,
múdre čelo.

Niet krajšieho oltára,
ako je hora
plná sviec.

Vyššie pomníky
ani nemohla postaviť.

POLCESTA

Tvoja tvár
je zaroseným nebom.

Stačí tak málo
a predsa sme na polceste
k vytrvalým lejakom.

Na oblok dopadla
Medardova kvapka.

Zmokol som do tla.

L

Vittore
DE LUCA

Leonardo a Lorenzo

aneb Da a Di
aneb Příběh přátelství

Úryvok z knihy „Já, Leonardo“

Leonardův a Lorenzův vztah byl však rozporuplný. Vždycky však bylo jasné, v jakém bodě se právě nachází, podle toho, jak se právě oslovovali. Když na sebe volali Lorinku a Leonku, bylo jasné, že večer před tím spolu něco vypili.

Když se oslovovali Lorenzo a Leonardo, všecko bylo v pořádku. Ale tehdy, když na sebe pokřikovali: „Poslouchej, di Credi!“ a „Co chceš, da Vinci?“ bylo vidět, že je to mezi nimi doopravdy napjaté.

No a když se jejich rozhovor nesl ve stylu: „No co je, Di?“ „Co by bylo – nic, Da,“ tak tehdy bylo jasné, že to mezi nimi vře tak, že si ani nedokážou přijít na jméno. Lorenzo di Credi dost často žárlil, když Leonardo zahrnoval přízní i další spolužáky: Perugina a Botticelliho. Tehdy je mírně u Leonarda pomlouval, čímž vlastně trochu upravil jejich vliv na italskou renesanci.

Lorenzo však nejraději pozoroval Leonarda při práci.

„Nechceš namíchat nějakou barvu?“

„Nedáš tam červenou?“

„Nedodělám ty prsty na noze já?“ otravoval ho neustále nějakými otázkami.

Perugino se divil, jak to Leonardo může vydržet, ale ten už věděl, že je (anebo bude) géniem a že je potřeba to prostě nějak přežít.

U Lorenza však často nacházel pochopení jako u nikoho jiného. Leonardo se jednou Lorenzovi svěřil, že měl divný sen. Viděl davy lidí stojících za sebou v řadě, která se otáčela jako had okolo skleněné pyramidy. No a ta řada lidí vedla do obrovského paláce, kde visel jeho (Leonardův) obraz, a všichni na něj hleděli a při tom drželi v rukou takové krabičky, ze kterých občas šlehaly malé blesky.

Nikdo ale ten obraz pořádně neviděl, protože tam byla pořádná tlačenice. (Jak prorocké!)

Lorenzo di Credi poznamenal, že to není bůhvíco, když lidé ten obraz nevidí, a proto by měl Leonardo namalovat aspoň čtyři verze, aby se ten dav mohl rozdělit.

„Svatá pravda, Lorenzo. Jen já nevím, který obraz to byl,“ vzdychl Leonardo.

Zřejmě i to je důvod, proč Leonardo namaloval takové úžasné obrazy, protože vůbec netušil, které dílo ho bude reprezentovat tak, že k němu budou proudit davy lidí. Proto každý obraz maloval s obrovskou vervou a precizností. I proto nakonec namaloval tak málo obrazů.

(Závazek vůči dějinám umění není žádná sranda.)

Někteří historikové tvrdí, že proto namaloval tak málo obrazů, že každé své dílo vytvořil ve čtyřech kopiích, jak mu radil Lorenzo di Credi.

M

Ľuboslav
MOZA

Dnes budúce vzťahy

Hora Ararat a hora Olivová
Sú štyri zvláštne slová
V ktorých sa dôverne
Príbeh ľudstva schová

Človek tvorí vzťahy
Nepodarkov chutí
Kde každý každého a nikto nikoho
Do života núti

Hlavy ctiteľov a ruky pospletané
Ich nadšenie a obdiv
Vôňou mlieka vanie

Robíme čo smieme
Úsmevy príušné
Napĺňame ciele
Náklady priedušné
Pomôžem ak treba
Keď nie je minulosť načo nám je chleba

A chŕli človieča

Čo je to svedomie
Ľudia tlčú seba
A kričia panenské slovo Nieee
Trápnosť sa ukryla
Do popola prachu
Človek sa umára
Chce žiť len v rozmachu
Vymyslel si cnosti
Pomstu a nenávisť, žiarlivosť, vlastniť, mať
Bojovať, víťaziť, z toho sa zožierať
Dopriať si násilie, ukázať bohatstvo
Hovoriť o víne, padnúť na samé dno
Zlo dávať, prijímať
Taký má život byť
Spoznávať krtince
Plné - bez života
Prázdne nevestince
Nejestvuje nóta

Výmysly pocitov,
Kto nad vami drieme
Žiť život životom
Toto hanbou nie je

Anticipation of our future

5th creative symposium of art and literature

Curator: PhDr. Ľuboslav Moza

Anticipácia našej budúcnosti

V. tvorivé sympózium výtvarného umenia a literatúry

Kurátor: PhDr. Ľuboslav Moza

Andrášová Andrea
Bukovský Ivan
Černeková Lucia
Ďuričová Irena
Hammel Pavol
Kavecký Tibor
Klasová Lívia
Kloos Remi
De Luca Vittore
Kubala Lukáš
Leikert Jozef
Moza Ľuboslav
Mráz Michal
Nagy Zoltán Enzoe
Nerell Josefína
Prekop Miloš
Schwarz Kamil
Stoces Vladimír
Trifonov Alexander
Pucci Moira
Galassini Lara LARIX
Labbra Paolo
Segura Pilar
Mikeli Okiana
Ricciutelli Anna
Minervini Gaetana
Zaccari Marco
Raffo Sergio
Spoletini Claudio
Fontani Simonetta

Prvá vernisáž dňa 15. októbra 2010 vo výstavných priestoroch Rotundy, ul. Na Slavíne 1, v Bratislave
The first Oppening on October 15, 2010 at the Rotunda exhibition areas, Na Slavíne 1 street in Bratislava

Katalóg vydal /Published by: Spoločnosť Artem o.z.
Úvodný text / Texts: Ľuboslav Moza
Anglický preklad / Translated by: Katarína Mozová
Grafická úprava / Graphic design: Miloš Prekop
Fotografie / Photographs: Eva Semelbauerová
ISBN 978-80-970300-3-2

MINISTERSTVO KULTÚRY A CESTOVNÉHO RUCHU SLOVENSKEJ REPUBLIKY
Prominens
FVU

Spoločnosť Artem, o.z.,
Cesta na Červený most 10, 811 04 Bratislava, Slovensko
Tel/Fax.: 00421 2 54789416,
e-mail: artem@artem.sk, www.artem.sk